

Розамунде

ПИЛХЕР

*Празната
къща*

Copyright © 1973 by Rosamunde Pilcher
The Empty House

© Валентина Петрова, превод, 2015 г.
© Станислав Иванов, корица, 2015 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2015 г.

ISBN 978-954-398-407-7

Розамунде

ПИЛХЕР

*Празната
къща*

Превод от английски
Валентина Петрова

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2015

1.

Беше понеделник, три часът следобед, юлско слънце и жега, а наситеният с дъх на сено въздух се разхлаждаше от полъха на северния морски бриз. В далечината, от върха на хълма, където пътят завиваше след Карн Едвор и продължаваше, се виждаха стръмни скали, земеделска земя, опасана с прецип, тук-там оголени участъци с гранит и изпъстрена с десетки малки парцели земя. За Вирджиния гледката наподобяваше на пъстър юрган, върху който пасбищата бяха като зелено кадифе, златисто-зеленикавото прясно окосено сено блестеше като сатен на слънцето, а златистите царевични стъбла с лек розов оттенък изглеждаха толкова меки и пухкави, че ѝ се искаше да ги погали.

Беше толкова тихо. Но когато затвори очи, звуците от летния следобед, всеки на свой ред, продължиха да се борят за вниманието ѝ. Мекото свистене на вятъра в ушите ѝ привеждаше папратите. Шум от кола, която превключи на скорост и се заизкачва нагоре по склона. От далечината идваше приятен летен шум от жуженето на комбайните. Тя отвори очи и преброи до три, отдалече всичко се виждаше в умален размер, аленеещо и миниатюрно като играчките, които Никълас местеше по килима в детската стая.

Колата приближи върха на хълма, почти пъплеше нагоре, а пътниците и шофьорът бяха вперили очи през отворените прозорци към тази великолепна гледка. Лицата им бяха почервенели от слънцето, очилата им проблясваха, бяха по потници, а колата сякаш се пръскаше по шевовете от пренаселеност. Когато минаха покрай отбивката, където Вирджиния беше оставила колата си, една от жените на задната седалка погледна нагоре и я забеляза, че ги гледа от върха на хълма. За части от

секундата очите им се срещнаха, а после колата зави зад ъгъла и продължи към нос Ландс Енд.

Вирджиния погледна часовника си. Три и четвърт. Тя въздъхна и се изправи, изгупа остатъците от трева от белите си джинси и тръгна надолу към колата. Кожената седалка се беше напекла от слънцето. Обърна колата и тръгна към Порткерис, а в ума ѝ един след друг нахлуха образи. Представи си Никълъс и Кара, заточени в детската стая в Лондон. Представи си как заедно с бавачката всеки ден ходят до градините в Кенсингтън, до зоологическата градина и музея на костюмите и гледат филми, одобрени от баба им. В Лондон сигурно беше горещо и задушно. Чудеше се дали са подстригали Никълъс. Чудеше се дали да му купи играчка комбайн и да му я изпрати заедно със специално „осведомително“ майчино писмо.

Днес видях три такива да прибират жетвата от полетата на Лениън и се сетих за теб. Помислих си, че би искал да имаш такава играчка, за да видиш как работи.

Писмо, което лейди Кийли да прочете на глас, защото Никълъс, момче до мозъка на костите си, не смяташе, че трябва да си прави труда да разчита почерка на майка си, когато баба му няма нищо против да му прочете писмото. Тя си помисли и за другото писмо, което би написала от сърцето си.

Скъпо мое дете, без теб и Кара животът ми е лишен от смисъл. Карам колата, защото не знам какво друго да правя, а тя ме отвежда на познати места. Гледам и се чудя кой ли управлява тези огромни комбайни, обръща купчините сено и ги балира като старателно опаковани пакети.

Старите ферми с огромните си плевни и пристройки бяха пръснати на площ от около 8 километра по брега като камъчетата на огърлица, така че не можеше да се разбере къде свършваха полетата на Пенфолда и къде започваха земите на

съседната ферма. А комбайните бяха толкова далеч, че беше невъзможно да разпознае лицата на мъжете, които ги управляваха, нито малките човешки фигурки, които вървяха зад тях и разстилаха сеното, за да може да изсъхне по-добре на лятното слънце.

Дори не беше сигурна, че той все още живее тук, че обработва земята в Пенфолда, макар да не можеше да си представи, че той би живял някъде другаде освен там. Тя си помисли, че поглежда към картината на усилна работа през увеличително стъкло на фотоапарат. Фигурките дойдоха на фокус, големи и ясни, а ето го и него – високо в кабината на комбайна, запретнал ръкави, със загорели от слънцето ръце, а вятърът развява косата му. И понеже беше опасно да се приближи твърде много, Вирджиния бързо си го представи женен. Представи си как жена му върви през полето с кошница, термос чай и вероятно плодов кейк, облечена в розова памучна рокля и препасана със синя престилка, а краката ѝ са покафенели от слънцето.

Госпожа Юстас Филипс. Господин и госпожа Юстас Филипс от Пенфолда.

Колата изкачи хълма и пред очите ѝ се откри чудесна гледка – заливът, бреговата ивица и синорите, а съвсем в ниското около пристанището, сгущени една до друга, бяха къщите и кулата на Норманската църква на Порткерис.

Уийл хаус, където живееше семейство Лингард и където Вирджиния беше отседнала, се намираше в далечния край на Порткерис. Ако не познаваше района и идваше тук за първи път, тя щеше да продължи по главния път, който водеше право в града на отсрещната страна на хълма, и щеше да попадне в клопката на трафика и тълпите от шляещи се туристи, които вървяха по тесните улички или стояха по ъглите, ближейки сладолед, избирайки картички и зяпайки витрините, отрупани с месингови дрънкулки и глинени русалки и други безвкусни неща, считани за сувенири.

Но понеже беше местна, Вирджиния зави много преди да се появят първите къщи и пое по тясната алея с висок жив плет,

която лъкатушеше нагоре и завиваше зад хълма на отсрещната страна на града. Това беше дългият път до дома и в никакъв случай не беше напъряко, но в крайна сметка отново се връщаше към главния път, минаваше през тунел от диви рододендрони и стигаше на около петдесетина метра от главния вход на Уийл хаус.

Входната врата беше с бели решетки, а входната алея беше обградена от розова ескалония. Къщата беше в неогригориански стил, с доста симетрични пропорции и навес над входната врата. Отстрани на входната алея имаше добре поддържани зелени ливади, лехи с шибой, а когато Вирджиния паркира колата в сянката на къщата, се разнесе кучешки лай и старият шпаньол на Алис Лингард – Дора, се стрелна през входната врата от местенцето си върху хладния, излъскан под на вестибюла.

Вирджиния се спря, помилва я и ѝ каза нещо, а после влезе и свали слънчевите си очила, защото след ярката дневна светлина вътре изглеждаше тъмно като в рог.

От другата страна на вестибюла вратата към верандата беше отворена. Това беше любимото място на Алис през зимата, защото гледаше на юг и улавяше слънчевите лъчи. Днес обаче, заради жегата тя беше разпънала чадърите и беше изнесла брезентените столове и масичките, върху които вече имаше прибори за чай, а дърветата хвърляха шарената си сянка върху тях.

По средата на вестибюла, върху малка масичка, се намираще следобедната поща. Имаше две писма за Вирджиния – и двете от Лондон. Тя остави чантата и очилата си и ги взе. Едното беше от лейди Кийли, а другото... от Кара. Ръкописните букви, на които ги учеха в училище, бяха старателно изписани и толкова добре познати и скъпи за Вирджиния.

Госпожа А. Кийли

До Госпожа Лингард

Уийл хаус, Порткерис, Корнуол

Без каквито и да било правописни грешки. Вирджиния се зачуди дали Кара сама беше написала това, или бавачката ѝ

беше помогнала. Държейки писмата, тя прекоси вестибюла и излезе навън при домакинята, която грациозно се беше излегнала в шезлонг с ръкоделие в скута си. Изработваше калъфка за възглавница, като пришиваше копринена нишка по краищата на квадратно парче кадифе в коралов цвят. В скута ѝ цветното парче плат изглеждаше като гигантски розов цвят.

Тя погледна към нея.

– А, ето те и теб! Вече се чудех какво става. Мислех си, че може би си попаднала в задръстване.

Алис Лингард беше висока, мургава жена към четиридесетте, добре сложена с дълги, стройни ръце и крака. Вирджиния винаги я беше смятала за приятелка на средна възраст, не в буквалния смисъл на думата, а като представител на поколението между нейното и това на майка ѝ. Всъщност Алис беше дългогодишна приятелка на семейството, а преди години тя била шаферка на сватбата на майка ѝ.

Самата тя се беше омъжила преди около осемнадесет години за Том Лингард, по онова време млад мъж на път да поеме малкия семеен бизнес на „Лингард и синове“, специализиран в областта на тежкото машиностроене в близкия град Форборн. Под ръководството на Том фирмата се беше разраснала и просперирала и след поредица от успешни сливания в момента контролираше пазара от Бристол до Свети Юст и беше добавила към дейността си минно производство, превоз на стоки и търговия със земеделски машини.

Нямаха деца, но Алис беше насочила вродения си талант на домакиня към поддържането на дома и градината и през годините беше ги преобразила по такъв начин, че невзрачната постройка се беше превърнала в очарователен дом с градина. Репортери от лъскави списания за дома и градината идваха да правят снимки и да пишат статии за тях. Преди десет години, когато Вирджиния и майка ѝ бяха дошли в Корнуол, за да прекарат Великден у семейство Лингард, работата по преобразяването тъкмо беше започнала. При сегашното си гостуване Вирджиния едва успя да познае Уийл хаус, тъй като не беше

идвала тук през последните години. Всичко беше променено по един деликатен начин, строгите линии бяха смекчени, границите бяха премахнати сякаш с магическа пръчка. Порасналите дървета хвърляха сянка върху гладко окосените ливади, които се простираха, докдето стига погледът. Старата овощна градина беше превърната в цветна градина с най-прекрасните старомодни рози, а там, където преди растяха боб и малини, имаше магнолии и кремави дъхави азалии, по-високи от човешки бой.

Но най-успешният проект на Алис беше верандата, която беше взела по малко от очарованието и стила на къщата и градината. От саксиите висяха гераниуми, а по решетката на стената беше започнала да отглежда тъмнолилав клематис. Наскоро беше решила да започне да отглежда лози и в момента събираше съвети от приятели и четеше книги, за да реши как да го направи по най-добрия начин. Изглеждаше сякаш Алис притежаваше неизчерпаема енергия.

Вирджиния придърпа един стол и се отпусна в него, изненадана от умората и жегата, които усети изведнъж. Тя събу сандалите си и вдигна краката си на малко столче.

– Не стигнах до Порткерис.

– Така ли? Мислех, че отиваш до пощата.

– Трябваша ми няколко марки, но ще си купя друг път. Беше толкова претъпкано със запотени хора и автобуси, че получих клаустрофобия и не спрях колата. Продължих да карам.

– Ще ти дам няколко назаем – каза Алис. – Нека ти наляя чай.

Тя остави ръкоделието си, изправи се и се присегна към чайника. От изисканата чаша се издигна освежаваща ароматна пара.

– Мляко или лимон?

– Лимон би било чудесно.

– Толкова по-освежаващо в горещините – тя подаде чашата на Вирджиния и отново се облегна. – Докъде шофира?

– Ами... ъм, по другия път...

– Ландс Енд?

– Не толкова далече. Стигнах само до Лениън. Паркирах колата на една отбивка и се изкачих на хълма за малко, седнах сред папратите и се наслаждавах на гледката.

– Колко хубаво – каза Алис, докато вдяваше конеца.

– Косят сеното във фермата.

– Да, време му е.

– Нещата никога не се променят, нали? Имам предвид в Лениън. Няма нови къщи, няма нови пътища, никакви магазини или паркинги за каравани.

Тя отпи глътка „Лапсанг сушонг“* и внимателно остави чашката и чинийката на пода до стола си.

– Алис, Юстас Филипс все още ли обработва фермата в Пенфолда?

Алис спря да шие, смъкна тъмните си очила, след което втренчено погледна Вирджиния. Веждите ѝ се склочиха озадачено.

– Какво знаеш ти за Юстас Филипс? Откъде го познаваш?

– Алис, имаш ужасна памет. Именно ти ме заведе там, ти и Том. Имаше голямо барбекю на скалите в Пенфолда. Бяха се събрали най-малко тридесет души и не знам кой го беше организирал, но пекохме наденички на огъня и си наливахме бира от буренце. Трябва да си спомняш, защото после госпожа Филипс ни черпи с чай в кухнята си!

– А, сега като каза това, се сещам. Беше ужасен студ, но също така доста приятно. Наблюдавахме как луната изгрява иззад Боскоуви Хед. Да, спомням си. Но кой организира онова парти? Със сигурност не беше Юстас, той винаги беше твърде зает с доенето на кравите. Трябва да е било семейство Барнет – съпругът беше скулптор и беше наел студио в Порткерис за две години, преди да се върне в Лондон. Жена му плетеше кошници или колани, или нещо такова, доста непретенциозни

* Китайски чай с характерен аромат на „опушено“ – бел. ред.

хора, имаха много деца, които постоянно ходеха боси. Непрекъснато организираха някакви странни купони. Трябва да са били семейство Барнет... Изключително! От години не се бях сещала за тях. И всички заедно отидохме в Пенфолда.

Но тук паметта ѝ изневери. Тя погледна замислено към Вирджиния.

– Всички ли отидохме, или пък не? Кой отиде на партито?

– Мама не дойде. Каза, че това не е по вкуса ѝ...

– Колко права се оказа.

– Но ти, аз и Том отидохме.

– Разбира се. Навлечени с пуловери и дебели чорапи. Не съм сигурна, но май бях с кожено палто. Но бяхме започнали да говорим за Юстас. На колко години беше тогава, Вирджиния? На седемнадесет? Впечатлена съм, че си спомняш Юстас след толкова години.

– Ти не отговори на въпроса ми. Той все още ли е в Пенфолда?

– Фермата принадлежеше на баща му, който я беше наследил от своя баща, а доколото си спомням, той я беше наследил от пращадото на Юстас. Смяташ ли, че Юстас просто ще си събере багажа и ще замине оттук?

– Най-вероятно не. Просто днес следобед косяха сеното и се чудех дали той караше един от комбайните. Виждала ли си го, Алис?

– Съвсем рядко. Не защото няхахме желание, разбери ме правилно, но той работи доста усилено на полето, а Том е доста зает с бизнеса си, така че пътищата им много рядко са се пресичали. На няколко пъти ходиха заедно на лов за зайци, на боксов мач... на такива места.

Вирджиния вдигна чашката и чинийката от земята и за момент се вгледа в розата отстрани.

– Той е женен – промълви тя.

– Казваш го сякаш това е неоспорим факт.

– Така ли е?

– Не, не си права. Никога не се ожени. Бог знае защо. Ви-

наги съм си мислила, че е доста привлекателен с този слънчев загар в стил Дейвид Хърбърт Лорънс*. Няколко жени от Лениън бяха влюбени в него, но той не се поддаде. Може би предпочита да си остане ерген.

Съпругата на Юстас изчезна така бързо, както се беше появила във въображението на Вирджиния, подобно на видение, отнесено от вятъра на реалността. Вместо това Вирджиния си представи мрачната и разхвърляна кухня в Пенфолда с остатъци от храна на масата, мръсни чинии в мивката и пепелник, пълен с угарки от цигари.

– Кой се грижи за него в момента?

– Не знам. Майка му почина преди две години, ако не се лъжа... Не знам какво прави в момента. Може би си е наел сексапилна домашна помощница или има любовница, която си пада по домашния уют. Наистина не знам.

А тонът ѝ подсказваше, че това е последното нещо, което я интересува. Тя завърши с пришиването на сребрилата нишка и направи двоен бод, след което откъсна конеца с рязко движение.

– Готово. Цветът е божествен, нали? Но е твърде горещо за шиене. Тя остави ръкоделието си. – Боже, трябва да отида да видя какво ще вечеряме. Какво ще кажеш за апетитен пресен омар?

– Бих казала: радвам се да се запознаем.

Алис се изправи, а високата ѝ фигура се извиси над Вирджиния. Видя ли си писмата?

– Да, взех ги.

Алис се наведе и взе подноса.

– Оставям те да ги прочетеш на спокойствие.

Оставяйки най-доброто за най-накрая, Вирджиния първо отвори писмото от свежърва си. То беше в тъмносин плик, с мека

* По-известен като Д. Х. Лорънс – британски писател, поет, есеист и художник. Автор на „Белият паун“ (1911), „Любовникът на лейди Чатърли“ (1928) и други – бел. ред.

светлосиня ивица по края. Хартията на самото писмо беше плътна, а адресът отгоре беше релефен.

Улица Уелтън Гардънс №32, С3 8

Скъпа Вирджиния,

Надявам се, че се наслаждаваш на това прекрасно, малко горещичко време, с температури над 35 градуса. Предполагам, че плуваши в басейна на Алис – такава радост е да не се налага да пътуваш с кола до брега, за да поплуваш. И двете деца са добре и ти изпращат поздрави. Бавачката ги води в парка всеки ден и там закусват и пият чай. Тази сутрин заведох Кара в Хародс, за да ѝ купя няколко рокли. Толкова е пораснала, че всичко ѝ е умаляло. Едната е синя, с цветя, другата е розова, с лек набор. Надявам се да ги одобриш! Утре ще ходят на чай у семейство Манинг-Престън. Бавачката очаква с нетърпение да поклокарства с бавачката на Сюзън, а Сюзън е почти на възрастта на Кара. Би било добре да се сприятелят. Предай поздрави на Алис и ми кажи, когато решиш да се връщаши в Лондон, но ние се справяме добре, така че недей да си прекъсваш почивката без основателна причина. Ти наистина се нуждаеше от нея.

Твоя
Доротей Кийли

Прочете писмото два пъти с доста смесени чувства. Иззад безупречния краснопис и старателно изписаните изречения сякаш прозираше нещо друго. Тя си представи децата си, седнали върху пожълтялата и прегоряла трева, изцапана с кучешки екскременти, в парка в Лондон. Представи си горещото сутрешно слънце, издигащо се високо над покривите на сградите, и как малкото ѝ момиче облича рокли, които не би харесало и не би искало да носи, но е твърде възпитано, за да възрази. Представи си високата еднофамилна къща на семейство Манинг-Престън с павираната градина отзад, където госпожа Ма-

нинг-Престън организираше прочутите си коктейли и където щяха да изпратят Кара и Сюзън да играят, докато бавачките им си говорят за плетки и за ужасните проблеми на госпожица Бриг. Видя как Кара стои мълчаливо, почти застинала от срам, а Сюзън Манинг-Престън се отнася с презрение към нея, защото Кара носи очила, а Сюзън я смята за задръстена.

Ами това „ние се справяме добре“? Звучеше твърде двусмислено според Вирджиния. Кои „ние“ имаше предвид? Бавачката и бабата? Или това включваше и децата на Вирджиния? Позволяваха ли на Кара да спи със старото плюшено мече, за което бавачката твърдеше, че е нехигиенично? Дали се сещаха винаги да оставят лампата светната, за да може Никълъс да ходи до тоалетната през нощта? Дали някога ги оставяха сами и без надзор, да разхвърлят, да се цапат и да играят на тайни, безсмислени игри в градината, с жълъди или листа и всичко, което детското въображение им диктува?

Усети как ръцете ѝ треперят. Глупаво беше да допусне да изпадне в това състояние. Бавачката се грижеше за децата от тяхното раждане, тя познаваше всичките им номера и никои друг не беше в състояние да се справи с внезапните изблици на гняв на Никълъс.

(Но нормално ли беше да има такива изблици на гняв? Не трябваше ли да ги е надраснал вече? Какви разочарования продължаваха да ги подклаждат?)

Бавачката беше внимателна към Кара. Тя шиеше рокли за куклите ѝ, плетеше шалове и пуловери за плюшените мечета от остатъци от преди. Оставяше на Кара да кара количката на куклата си из парка и да пресича с нея кръстовището до Албърт Мемориъл, откъдето минават. (Четеше ли на Кара от любимите ѝ книжки? „Взети назаем“, „Децата на железничаря“ и всяка думичка от „Тайнствената градина“?) Дали наистина обичаше децата, или просто умееше да се справя с тях?

Все едни и същи въпроси, които напоследък все по-често изникваха в ума на Вирджиния. Но не получаваха отговор. Знаейки, че ѝ убягва нещо от жизненоважно значение, тя предпо-

читаше да се прави, че не забелязва собственото си безпокойство, което ѝ служеше като извинение. В момента не мога да мисля за това, твърде съм уморена. Може би след 2-3 години, когато Никълъс тръгне на училище, ще кажа на свекърва си, че повече не ни е нужна бавачка, ще ѝ кажа, че е време бавачката да си отиде и да намери друго бебе, за което да се грижи. Може би в момента съм твърде емоционална и не съм добра компания за децата си. По-добре им е с бавачката: в крайна сметка, тя има четиридесетгодишен опит в детската грижа.

Като добре познато успокоително, изтърканите извинения на Вирджиния успяха да притъпят гузната ѝ съвест. Тя остави синия лист обратно в скъпия плик и с облекчение взе втория плик. Но облекчението не трая дълго. Кара беше взела назаем от листите за писма на баба си, но този път изреченията съвсем не бяха изписани безупречно и четливо. На места имаше капки мастило, редовете криволичеха нагоре-надолу, а думичките бяха килнати на една страна.

Мила мамо,

Надявам се, че си прекарваш добре. Надявам се времето да е хубъво. В Лондон е горещо. Ще ходя на чай у Сюзън в Манинг-Престън. Не знам на какво ще си играем. Миналата нощ Никълъс пищеше насън и бавачката му даде хапче. Целият беше почервенял. Окото на една от куклите ми е паднало и не мога да го намеря. Моля те пиши ми скоро и ми кажи кога ще се връщаме в Кърктън.

С ЛЮБОВ ОТ КАРА

П.С. Не забравяй да пишеш.

Тя сгъна писмото и го остави настрана. В другия край на градината, отгатак ливадите, синкавата повърхност на басейна на Алис блестеше като украшение. Прохладният въздух беше изпълнен с птичи песни и аромат на цветя. От вътрешността на къщата се чуваше как Алис разговаря с готвачката, госпожа

Джилкс, без съмнение във връзка с омарите, които щяха да ядат за вечеря.

Тя се почувства безпомощна и напълно неспособна. Мина ѝ през ума да помоли Алис да вземе децата тук, но в следващия момент се сети, че е невъзможно. Къщата на Алис не беше пригодена за деца, животът ѝ не предвиждаше тяхното съществуване. Тя щеше много да се подразни, ако Кара забрави да си събуе гуменките или ако Никълъс ритне топката си в скъпоценните ѝ цветни лехи, или нарисува някоя от своите „картини“ върху тапетите. Защото без зоркия поглед на бавачката той щеше да е два пъти по-непослушен.

Без бавачката. Това бяха магическите думи. Самичка. Тя трябваше да се грижи за тях сама.

Но самата мисъл за това я ужасяваше. Как щеше да се справи? Къде щяха да отидат? Подобно на антени, мислите ѝ зашариха наоколо в опитите си да уловят идеи. Да отседнат на хотел? Но през лятото хотелите тук бяха препълнени, а цените бяха безумно високи. Освен това, да настани Никълъс в хотел, щеше да бъде също толкова изнервящо, колкото да отседнат в Уийл хаус. Мина ѝ през ума да наеме каравана или да лагерува с тях на брега, подобно на летните лагери на хипитата, които палеха огньове и спяха направо върху студения пясък.

Разбира се, винаги съществуваше възможността за Кърктън. В някакъв момент ще трябва да се върне там. Но всичките ѝ инстинкти я караха да загърби мисълта за връщане в Шотландия, в къщата, където бяха живели с Антъни, мястото, където се бяха родили децата им, единствения дом, който познаваха. Мислейки си за Кърктън, тя си представи сенките, които дърветата хвърляха върху бледите стени, студената северна светлина, която се отразяваше върху тавана, звука от собствените си стъпки, докато се качваше по излъсканото стълбище. Спомни си ясните есенни вечери, когато отлитаха първите ята гъски и паркчето пред къщата, което се спускаше надолу към брега на дълбоката и бърза река...

Не. Още не. Кара ще трябва да почака. Може би по-късно

щяха да се върнат в Кърктън. Но не и сега. Вратата зад нея се затръшна, тя се сепна и се върна обратно в реалността. Том Лингард се беше върнал от работа. Тя го чу да вика Алис, после да оставя куфарчето си върху масичката и да излиза на верандата, за да търси съпругата си.

– Здравей, Вирджиния – той се наведе и я целуна по главата. – Сама ли си? Къде е Алис.

– Интервюира един омар в кухнята.

– Писма от децата? Добре ли са всички? Браво, това е чудесно... – една от чудатостите на Том беше, че никога не изчакваше да получи отговор на въпросите си. Вирджиния понякога се чудеше дали това не е тайната на изключителния му успех. – Какво прави днес? Слънчеви бани? Така и трябва. Какво ще кажеш да поплуваме заедно? Физическото натоварване ще ти се отрази добре след цялото това мързелуване. Ще извикаме и Алис...

Той продължи нататък с пъргава крачка и прашящ от енергия, влезе в къщата и се отправи към кухнята, викайки жена си. А Вирджиния, благодарна за съветите му, се изправи, взе писмата, покорно влезе вътре и се качи в спалнята си, за да си облече банския.